

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/165/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812211537
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812211537.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1/ W. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, Y., zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát so sídlom J. Kráľa 5/ A, Lučenec, 2/ X. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX/X, Y., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, o zaplatenie 5.609,59 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 12C/14/2013 - 113 zo dňa 04. apríla 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov odvolacieho konania vo výške 198,70 Eur, advokátovi JUDr. Andrejovi Cifrovi, do troch dní.

Odporcyni 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie voči odporcovi 1/ v celom rozsahu, voči odporcyni 2/ v časti žalovanej istiny vo výške 820,22 Eur s 9 % - ným ročným úrokom z omeškania od 21.10.2010 do zaplatenia a v časti 9 % - ného ročného úroku z omeškania zo sumy 5.609,59 Eur od 21.10.2010 do 25.2.2011. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že odporcyni ich náhradu nepriznal a súčasne zaviazal navrhovateľa zaplatiť odporcovi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 1.156,16 Eur. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil poukázaním na ust. § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 533, § 558 Občianskeho zákonníka, ust. § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keď na základe vykonaného dokazovania právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou považoval jednoznačne za zmluvu o úvere a súčasne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. účinnú v čase uzavretia zmluvy uviedol, že predmetnú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Ďalej konštatoval, že v predmetnej veci vzniesli odporca 1/ a vedľajší účastník na strane odporcov prostredníctvom svojho právneho zástupcu námietku premlčania navrhovateľom uplatneného nároku, preto sa zaoberal najskôr otázkou, či nárok navrhovateľa je premlčaný alebo nie. Navrhovateľ si v spore po čiastočnom späťvzátí návrhu uplatnil voči odporcyni v 2/ nárok na zaplatenie postúpenej časti pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa voči odporcovi v 1/, ktorá

ku dňu 04.11.2009 predstavovala v istine úveru sumu 5.609,59 Eur, ktorú sa odporkyňa 2/ zaviazala navrhovateľovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach po 150,- Eur. V konaní mal za preukázané, že odporca 1/ dlh riadne nesplácal, z dôvodu ktorého ho navrhovateľ vyzval na zaplatenie celého dlhu aj s príslušenstvom. Zo samotného vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa, ako i z písomností ním predložených, osobitne z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 04.11.2009 zistil, že pohľadávka navrhovateľa bola v celom rozsahu splatná pred viac ako tromi rokmi od podania návrhu na súd (02.07.2012), keďže ku dňu postúpenia pohľadávky (04.11.2009) bol odporca 1/ v omeškaní so zostatkom pohľadávky (vtedy so sumou 6.429,81 Eur) už spolu 1.233 dní. Na predmetný vzťah a právo navrhovateľa aplikoval premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je trojročná. V danej súvislosti dôvodil, že hoci účastníci uzavreli zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorá ako typ zmluvy je absolútnym obchodom, zároveň táto zmluva spadá pod úpravu spotrebiteľských zmlúv podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ako i zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zastával názor, že i keď premlčanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy nie je predmetom zmluvných dojednaní, použitie ustanovení o premlčaní podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka vzhľadom na to, že spotrebiteľská zmluva je inštitútom občianskeho práva a požíva ochranu podľa zásad občianskeho práva, je nevyhnutné. Preto zhrnul, že navrhovateľovi uplynula trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde pred podaním návrhu na súd. Nakoľko návrh vo veci samej podal navrhovateľ na súd po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, súd prvého stupňa jeho návrh zamietol ako premlčaný a keďže došlo k premlčaniu istiny, za premlčané považoval aj je príslušenstvo, a to zmluvné úroky, ktoré boli splatné spolu so splátkou istiny, ako i úroky z omeškania. V súvislosti s navrhovateľom predloženou Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, podpísanou odporkyňou 2/, zastával názor, že touto dohodou nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ mal dať podpisovať odporkyňu uvedenú istinu, keď táto listinu podpísala bez toho, že by na to bola písomne splnomocnená odporcom 1/, ktorý je v listine uvedený ako dlžník, konštatoval, že Dohoda pre svoju neurčitosť a nezrozumiteľnosť je podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. Konanie navrhovateľa považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií chcel dosiahnuť uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby i keď odporkyňa zrejme nemala vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť a v skutočnosti ho ani neurobila. Za evidentné označil, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcov ako spotrebiteľov a takéto konanie vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 8 ods. 4 citovaného zákona a súčasne ako konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto predmetný úkon označil za neplatný aj v zmysle § ust. 39 Občianskeho zákonníka. Uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, preto za dôvodne uplatnenú považoval námietku zákonnej trojročnej premlčacej doby, keďže, ako už bolo uvedené vyššie, dlh odporcu 1/ bol premlčaný zjavne pred podaním žaloby na súd. Nad rámec uvedeného doplnil, že navrhovateľ v konaní nepredložil ani dôkaz o tom, akú sumu v skutočnosti odporcovi 1/ jeho právny predchodca poskytol a akú časť z poskytnutých prostriedkov odporcovia navrhovateľovi, resp. jeho právnenému predchodcovi zaplatili a na čo boli tieto platby použité (istina úveru, úroky, úroky z omeškania, poplatky ap.). Tvrdenia o základe a výške nároku by však bezpochyby mali byť súčasťou žaloby, prípadne vysvetlené na súdnom pojednávaní, ktoré aj bolo nariadené a na ktoré sa navrhovateľ síce dostavil, avšak tvrdenia uvedené v návrhu nepreukázal dôkazmi a preto neunesol dôkazné bremeno. Preto i z týchto dôvodov bolo podľa jeho názoru potrebné návrh navrhovateľa v celom rozsahu v prevyšujúcej časti ako nedôvodný zamietnuť. V závere sa stotožnil aj s tvrdením právneho zástupcu odporcu 1/ a vedľajšieho účastníka na strane odporcov, že odporkyňa 2/ neplatne pristúpila k záväzku odporcu 1/, pretože uznanie záväzku uvedené v Dohode je neurčitý, nezrozumiteľný a teda právny úkon s nulitnými účinkami, pretože odporkyňa 2/ pôvodne nebola dlžníkom navrhovateľa a v bode 2 Dohody nie je nikde výslovne uvedené, že odporkyňa 2/ pristupuje k záväzku odporcu 1/. Pôvodný dlh nebol dlhom odporkyne 2/ a týmto spôsobom nemohla odporkyňa 2/ uznať platne záväzok voči odporcovi 1/, pretože nešlo o jej záväzok. V danej súvislosti dôvodil, že k platnému pristúpeniu k záväzku, ktorý patril pôvodne inému dlžníkovi, môže dôjsť len v tom prípade, ak by tento záväzok v čase pristúpenia k záväzku trval. Navrhovateľ pritom potvrdil, že v čase uzavretia Dohody, resp. v čase uznania záväzku bol dlh už premlčaný, tzn. neexistoval a teda nie je možné v žiadnom prípade hovoriť o platnom pristúpení k záväzku odporkyňou 2/. Aj z týchto dôvodov považoval za potrebné návrh na začatie konania v prevyšujúcej časti zamietnuť. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.. Navrhovateľ v spore zavinil, že konanie proti odporcovi 1/ bolo v priebehu konania zastavené a preto priznal odporcovi 1/ voči navrhovateľovi náhradu trov konania podľa ust. §

146 ods. 2 O.s.p. Odporkyňa 2/ bola v spore v celom rozsahu úspešná, v konaní riadne hájil jej záujmy vedľajší účastník, ktorému podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. priznal voči navrhovateľovi plnú náhradu trov konania. Odporkyňa v 2/ si náhradu trov konania neuplatnila a preto jej ju súd prvého stupňa ani nepriznal. Náhrada trov konania odporcu 1/ a vedľajšieho účastníka na strane odporcov pozostávala z trov právneho zastúpenia, ktoré účelne vynaložili na obranu svojho práva na súde. Z tohto dôvodu zaviazal navrhovateľa povinnosťou nahradiť odporcovi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov k rukám ich právneho zástupcu, náhradu trov konania, vyčíslených podľa ust. § 10, § 13 ods. 2 a § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za 3 úkony právnej pomoci po 220,77 Eur - prevzatie veci a zastúpenia, písomné vyjadrenie zo dňa 18.10.2012 a 28.03.2013, dvakrát režijný paušál po 7,63 Eur + jedenkrát režijný paušál 7,81 Eur, za 1 úkon právnej služby za účasť substitúta právneho zástupcu odporcu 1/ a vedľajšieho účastníka na strane odporcov, za účasť na pojednávaní dňa 04.04.2013 vo výške 220,77 Eur, jedenkrát režijný paušál 7,81 Eur + 20 % DPH, náhradu cestovného z Lučenca do Prievidze a späť vo výške 66,38 Eur (pri 240 km, základnej náhrady za 1 km 0,183 Eur, pri spotrebe 6,5 litrov na 100 km a pri cene 1,44 Eur za liter paliva) a náhradu straty času vo výške 130,10 Eur za účasť na pojednávaní dňa 04.04.2013 (10 začatých polhodín x 13,01 Eur za každú začatú polhodinu), teda trovy konania spolu predstavovali sumu 1.156,16 Eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, jeho výrokovej časti, ktorou bol návrh vo zvyšnej časti zamietnutý a navrhovateľ zaviazaný povinnosťou zaplatiť náhradu trov konania odporcu 1/ a vedľajšieho účastníka na strane odporcov, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. tento zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa voči odporkyňi 2/ v plnom rozsahu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. tento zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si voči odporkyňi 2/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov spoločne a nerozdielne uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcich z jedného úkonu právnej služby (podanie odvolania) spolu s režijným paušálom v celkovej výške 238,44 Eur vrátane DPH. Podanie riadneho opravného prostriedku odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočne zisteným skutkovým stavom. V časti zamietnutia jeho návrhu poukázal na skutočnosť, že dňa 25.02.2011 odporca 2/ podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len Dohoda), prostredníctvom ktorej pristúpil k záväzku odporcu 1/ a zároveň uznal tento záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 372528615, uzatvorenej dňa 07.11.2005 so Slovenskou sporiteľňou, a.s., vo výške 5.609,59 Eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa svoj záväzok splatiť. Keďže predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom a odporca 2/ zároveň potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených, v danom prípade podľa navrhovateľa došlo k nespochybniteľnému pristúpeniu a uznaniu dlhu, kedy nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Úprava obsiahnutá v ust. § 558 Občianskeho zákonníka spája podľa jeho názoru vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Ďalej uviedol, že odporcovi 2/ umožnil splácanie dlžnej sumy za odporcu 1/ v mesačných splátkach a teda sa snažil v záujme odporcov predísť súdnemu konaniu. Za absurdné označiť hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením Dohody, nakoľko ide o prejav slobodnej vôle odporcu vedomého si svojho záväzku. V danej súvislosti sa domnieval, že procesným postupom súdu prvého stupňa došlo k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Zastával názor, že odporca 2/ po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom pristúpil k záväzku odporcu 1/, ktorý uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Takáto forma dohody medzi veriteľom a pristupujúcim dlžníkom pritom nie je ničím neobvyklým a už vôbec nie je možné hodnotiť ju ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Súdu prvého stupňa vytykal, že neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporca 2/ sa s veriteľom na pristúpení k záväzku odporcu 1/ dohodol, ako aj jeho splácaní v splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi. Za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa, porušujúcu zásadu rovnosti účastníkov, preto považoval takéto vyhodnotenie listinných dôkazov, vedúce k tomu, že osoby, ktorým bol úver poskytnutý, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Predmetný postup súdu prinúti veriteľov neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň vyjadril nesúhlas s priznaním trov právneho zastúpenia odporcovi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi konania na strane odporcov. Mal za to, že vyjadrenia či už písomne alebo ústne podané v mene odporcu 1/ nespĺňajú požiadavku účelnosti, rovnako tak účasť na pojednávaní. Nespochybnil

právo odporcu zvoliť si v konaní svojho právneho zástupcu, avšak nevidel účelnosť v podobných, v podstate sa opakujúcich úkonoch, ktoré vykonal ten istý právny zástupca raz ako zástupca vedľajšieho účastníka, raz ako zástupca odporcu. Ďalej konštatoval, že v danom prípade dochádza k zneužívaniu inštitútu ochrany spotrebiteľa a právnej úpravy trov konania, čo odôvodňuje aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Svoj nesúhlas s priznaním trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov odôvodňoval argumentáciou, v zmysle ktorej vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Z vlastných skúseností disponoval vedomosťou, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Ďalej poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012, ako aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 9Co/420/2012, v ktorých vyjadrili dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. V zmysle uvedeného navrhovateľ zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03. Odhliadnuc od uvedeného nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Uvedené možno podľa navrhovateľa aplikovať aj na podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať a sú významné pre posúdenie veci samej. Činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno z jeho pohľadu považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie, čo v rozhodnutí sp. zn. 10Co/110/2012 potvrdil aj Krajský súd v Žiline. Vyjadril presvedčenie, že skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama o sebe neznamena popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a ani odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom, pričom na podporu svojej argumentácie spomenul rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/329/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoE/218/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/98/2012 a ďalšie. Vo veci nebolo podľa jeho názoru možné aplikovať ani ustanovenie § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje, v súvislosti s čím poukázal na právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 13Co/40/2012. V závere namietal vznik trov právneho zastúpenia advokáta - substitúta, spojených s jeho účasťou na pojednávaní, keď dospel k záveru, že vedľajší účastník by sa mal z podstaty svojej existencie snažiť o čo najhospodárnejšie vedenie konania v záujme znižovania vzniku neefektívnych nákladov. Preto podľa jeho názoru právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka nič nebránilo zvoliť si substitučného právneho zástupcu z obvodu sídla súdu, resp. aspoň advokáta so sídlom v kratšej vzdialenosti od sídla súdu.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako dôvodný a

správny a zároveň si uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) spolu s príslušným režijným paušálom v celkovej výške 118,20 Eur. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku považoval vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve za akcesorický právny úkon. Z uvedeného dôvodu je navrhovateľ pri uzatváraní takejto dohody bez akýchkoľvek pochybností v postavení dodávateľa, a preto vedľajší účastník na strane odporcov zastáva názor, že súd musí podrobiť každú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú navrhovateľ uzatvára, kontrole v zmysle ust. § 153 ods. 3 O.s.p. pri náležitej aplikácii spotrebiteľských predpisov. Podľa jeho názoru chcel navrhovateľ uzavretím Dohody pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektnosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok, a ktorých zaplatenie právnomu predchodcovi navrhovateľa, resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zastával principiálny názor, že pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa. Pokiaľ ide o predĺženie premlčacej doby, toto navrhovateľ podľa jeho názoru so spotrebiteľmi dojednáva nesporne podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka, nakoľko odchýlne dojednania, ktoré by neboli spotrebiteľovi na prospech, sú s poukazom na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka neplatné, pričom v pochybnostiach je na mieste použiť v zmysle ust. 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka výklad v prospech spotrebiteľa. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ pri uzatváraní formulárovej Dohody zjavne ignoruje a porušuje predpisy spotrebiteľského práva, a pokiaľ sa aj pokúša za každú cenu dať svojmu protiprávnemu konaniu plášťik vo forme uznania práva resp. dohody o uznaní dlhu, je to iba snaha o zahmlievanie skutočnej podstaty, pretože pod týmto plášťikom sa nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Preto skonštatoval, že preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa v zmysle ust. § 7, § 8 ods. 1, 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré odporujú dobrým mravom v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa a ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súčasne s neurčitou predmetnej dohody, je dôvodom na posúdenie uznania dlhu ako neplatného právneho úkonu s poukazom na ust. § 39 a ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6M Cdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013 zdôraznil, že princíp "vigilantibus iura scripta sunt" v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V predmetnej veci sa tak navrhovateľ nemôže dovolávať platnosti predloženej formulárovej Dohody a teda ani právnych účinkov z nej plynúcich poukazom na princíp "ignorantia iuris non excusat" uplatnením jeho dôsledkov v neprospech spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa, preto jeho neinformovanosť, resp. nedostatočná informovanosť mu nemôžu byť na ujmu. Ďalej zdôraznil, že nemá záujem zbaviť dlžníkov ich povinností za každú cenu ako to tvrdí navrhovateľ, keďže iba relevantne poukazuje na neplatnosť zmluvných dojednaní a premlčanie pohľadávok, ktoré nachádza v tak masovom meradle. Činnosť spotrebiteľského združenia pri tom nie je o získavaní finančného prospechu v podobe náhrady trov právneho zastúpenia, ale o hodnotovej orientácii a osobnom nasadení zainteresovaných, ktorí pracujú neraz bez odmeny, resp. dotujú činnosť združenia z vlastných prostriedkov. Pokiaľ ide o napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov právneho zastúpenia, mal vedľajší účastník za to, že súd prvého stupňa pri priznaní náhrady trov konania postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou i slovenskou právnou teóriou. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí podľa jeho názoru aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré bolo s účinnosťou od 01.01.2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z.z. a medzi trovy konania zaradilo aj náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22. decembra 2010 vo veci C-279/09 Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH (DEB) proti Spolkovej republike Nemecko, podľa ktorého sa zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. V zmysle uvedeného Krajský súd v Prešove svojim uznesením č. k. 3Co/131/2011 - 85 zo dňa 13. januára 2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi - právnickej osobe zameranej na ochranu spotrebiteľa advokáta konštatujúc, že nie je možné neodôvodnene a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo. Odmietnutie práva nemajetného združenia na plnú náhradu trov konania by podľa vedľajšieho

účastníka de facto znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, právo účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR, napr. II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II.ÚS 122/09. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 71/2010, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Co/59/2012-69 zo dňa 30. apríla 2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/172/2012 - 137 zo dňa 23. augusta 2012, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/92/2012-69 zo dňa 10. mája 2012, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/220/2012 - 104 zo dňa 18. júla 2012 a ďalšie. Vedľajší účastník je pripravený dôsledne presadzovať a chrániť oprávnené záujmy spotrebiteľov aj v súdnych konaniach, a to vystupovaním proti dodávateľom na základe princípu "rovnosti zbraní" - vrátane možnosti zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátmi, čím navrhovateľ získava rovnocenného partnera v riešení právnych otázok, pretože priemerný spotrebiteľ sa nedokáže náležite brániť a v dôsledku svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie, rezignuje. Keďže v danej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, je potrebné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. V rámci spotrebiteľského práva pozitívny zásah štátu, ktorý je realizovaný spotrebiteľskou právnou úpravou, kompenzuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Pri ochrane spotrebiteľa musí zohrať úlohu aj súdna moc aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľa.

V doplnení svojho vyjadrenia uviedol, že podľa ust. § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzatvorené podľa Občianskeho zákonníka, sa použijú primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo platí aj pre spotrebiteľské zmluvy uzatvorené podľa Obchodného zákonníka. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníka, ako aj ostatných spotrebiteľských normách, sú vo vzťahu ku všetkým ostatným predpisom slovenského právneho poriadku ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy. Mal za to, že teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov musí ustúpiť špeciálnej spotrebiteľskej úprave, ktorá má svoj základ v Smernici rad 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pričom pokiaľ by sa pripustil opak, vytvorila by sa dvojkoľajnosť pri posudzovaní spotrebiteľských vzťahov. V danej súvislosti konštatoval, že dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka, t.j. právneho kódexu určeného pre podnikateľov, je potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Použitie Obchodného zákonníka ako podpornej právnej úpravy pri spotrebiteľských vzťahoch považoval jednoznačne pre spotrebiteľa za znevýhodňujúce, a naopak dostávajúce dodávateľa do ešte výhodnejšieho postavenia. Vyjadril presvedčenie, že pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle vylúčiť z pôsobnosti smernice 93/13/EHS iba spotrebiteľské úvery alebo poskytovanie všetkých ostatných úverov, ktoré nespĺňajú charakter spotrebiteľských úverov, bol by tak výslovne urobil. S poukazom na uvedené zastával názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. V súvislosti s podaním doplnenia vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s režijným paušálom v celovej výške 228,58 Eur.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p a zistil, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a tento rozsudok je potrebné v napadnutej zamietavej časti, ako aj v časti rozhodnutia o náhrade trov konania potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je v týchto výrokoch vecne správny. V zmysle ust. § 219 ods. 2 odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolaním navrhovateľa bolo napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa iba vo výroku o zamietnutí návrhu v zostávajúcej časti a vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcovi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov spoločne a nerozdielne náhradu trov konania, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozhodnutia a rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti ostal právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Procesný postup súdu prvého stupňa, rovnako ako aj jeho právne posúdenie, odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotil ako zákonný a správny. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého právny vzťah medzi navrhovateľom, resp. jeho právnym predchodcom a odporcom 1/, ku ktorému mala zároveň pristúpiť odporkyňa 2/, založený "Zmluvou o splátkovom úvere" zo dňa 07. novembra 2005, treba považovať za zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to i napriek tomu, že ide o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Vzhľadom k vzneseniu námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporcov, ktorý do konania vstúpil z vlastnej iniciatívy, sa súd prvého stupňa odôvodnene zaoberal v prvom rade otázkou, či nárok navrhovateľa je alebo nie je premlčaný.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že podľa predmetnej zmluvy o úvere mal odporca 1/ poskytnutý úver splatiť do 20.10.2010, nakoľko však tento riadne nesplácal, právny predchodca navrhovateľa od zmluvy odstúpil a vyzval ho na úhradu dlžnej sumy. Hoci moment odstúpenia od zmluvy nemožno vychádzať z predložených listinných dôkazov jednoznačne identifikovať, z vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa a osobitne z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 04.11.2009 je však zrejmé, že pohľadávka navrhovateľa bola v celom rozsahu splatná pred viac ako tromi rokmi od iniciovania konania na súde, nakoľko ku dňu postúpenia pohľadávky bol odporca 1/ s úhradou zostatku pohľadávky takmer 3 a pol roka v omeškaní. Z uvedeného nevyhnutne vyplýva, že navrhovateľ svoj nárok uplatnil na súde až po uplynutí trojročnej premlčacej doby, čo si podľa všetkého aj sám uvedomil keď na pojednávaní dňa 04.04.2013 vzal návrh na začatie konania voči odporcovi 1/ v celom rozsahu späť v súvislosti s absenciou jeho podpisu na Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, a preto súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, keď návrh ako premlčaný zamietol.

Pokiaľ ide spomínanú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorou mala odporkyňa 2/ pristúpiť k predmetnému záväzku a uznať ho, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa zastáva názor, že túto treba považovať za neplatnú, a to tak v časti pristúpenia odporkyne 2/ k záväzku, tak aj v časti uznania záväzku. Podľa právnej teórie pristúpenie k záväzku spočíva v tom, že k doterajšiemu dlžníkovi pristupuje ďalší, a to ten, kto bez dohody s dlžníkom, hoci aj bez jeho súhlasu a proti jeho vôli uzavrie s veriteľom písomnú dohodu, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok. Tento dlžník sa potom stáva dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a bude s ním zaviazaný spoločne a nerozdielne (solidárne). Pri uznaní záväzku je nutné vychádzať z ust. § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje komplexnú úpravu uznania záväzku použiteľnú pre všetky záväzkové vzťahy spadajúce pod režim Obchodného zákonníka. Pristúpenie k záväzku Obchodný zákonník nerieši vôbec, preto je potrebné vychádzať zo všeobecnej zákonnej úpravy v ust. § 533 Občianskeho zákonníka.

Predmetnú Dohodu uzatvárala s navrhovateľom odporkyňa 2/, ktorá je v nej označená ako osoba pristupujúca k záväzku podľa § 533 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa všeobecnej právnej úpravy Občianskeho zákonníka pri výklade právnych úkonov je nutné vychádzať z obsahu toho ktorého právneho úkonu. Predmetná Dohoda pritom v bode 1.3 neobsahuje výslovný prejav odporkyne 2/, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok a vzhľadom k predformulovanému obsahu dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle takto "pristupujúcej" osoby zodpovedá obsahu tohto inštitútu. Vychádzajúc z obsahu uvedenej dohody, ale aj okolností, za akých k jej uzavretiu došlo, odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa považoval pristúpenie odporkyne 2/ k záväzku za právne neúčinné. Keďže odporkyňa 2/ platne nepristúpila k záväzku odporcu 1/, nestala sa popri odporcovi 1/ dlžníkom, dlh jej nevznikol a nemohla ho ani platne uznať. Uznanie záväzku podľa názoru odvolacieho súdu nie je v danom prípade platným právnym úkonom aj z dôvodu jeho neurčitosti, nakoľko v ňom nie je dostatočne špecifikovaný dlh, ktorý sa mal uznať a nie je uvedený ani pôvodný veriteľ. Preto súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh vo zvyšnej časti aj s poukázaním na tento dôvod zamietol.

Odhliadnuc od skutočnosti, že na predmetnej dohode absentuje podpis odporcu 1/ ako faktického dlžníka, na jej základe nemohlo dôjsť ani k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých spotrebiteľia spravidla uvedenú listinu podpisujú, keď jej obsah je predformulovaný a prehlásenie dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch zo systematického hľadiska nesprávne umiestnené, možno celkom odôvodnene predpokladať, že dotknutí účastníci nemajú žiadnu vedomosť o tom, že podpisujú aj uznanie záväzku, resp. o tom, či tento záväzok je alebo nie je premlčaný. Preto odvolací súd konštatuje, že takéto konanie je konaním v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v

záujme predĺženia premlčacej doby, i keď odporkyňa 2/ podľa všetkého nemala vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť a spôsobiť ním navrhovateľom zamýšľané právne následky. Záujmom spotrebiteľa je v takýchto prípadoch nanajvýš dohodnúť sa na splátkach, musí však podpísať celý formulár, ktorého skutočným dôsledkom z právneho hľadiska spravidla nerozumie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporkyne 2/ ako spotrebiteľa. Takéto konanie odvolací súd rovnako považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 8 ods. 4 citovaného zákona, zároveň pri takomto konaní možno identifikovať jeho rozpor s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto predmetný úkon považuje za neplatný v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Napriek skutočnosti, že uvedená praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa a môže podstatne narušiť jeho ekonomické správanie, navrhovateľ pri jej uplatňovaní postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Uvedené vyplýva i z toho, že formulácia uznania dlhu aj v prípade, ak nie je dlh premlčaný, je predtlačená na všetkých dohodách bez rozlíšenia, či v čase, keď sa dlh "uznáva", tento je alebo nie je premlčaný (čo je odvolaciemu súdu známe z úradnej činnosti), navyš prehlásenie dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch je celkom nenápadne a nelogicky umiestnené v rámci bodu 3, pojednávajúceho o forme splatenia záväzku (a nie v bode 2 o uznaní záväzku). Nakoľko vyššie konkretizované uznanie záväzku za strany odporkyne 2/ má charakter nekalej obchodnej praktiky, je neplatné, preto súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh vo zvyšnej časti aj s poukázaním na tento dôvod zamietol.

Odvolací súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa ako nedôvodné aj v časti, v ktorej napadol výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania domáhajúc sa, aby vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhrada trov konania nebola priznaná, vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia odporcu 1/ navrhol uplatniť moderačné oprávnenie v zmysle ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Nestotožnil sa tak s námietkami navrhovateľa, v zmysle ktorých trovy konania vedľajšieho účastníka nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Vedľajší účastník má právo na náhradu trov konania ako rovnocenný účastník konania, pretože sa ide o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľov (odporcov), čím mu v prípade úspechu nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania zákonným spôsobom vstúpil, právny zástupca zastúpenie riadne prevzal, vo veci podal vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom vzniesol námietku premlčania, a tak niet dôvodu na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi.

Súd prvého stupňa preto správne uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť odporcovi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 1.156,16 Eur tak, ako ich bližšie špecifikoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. V konaní vo vzťahu k odporcovi 1/ nebol dôvod na aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého, ak sú dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať, ako to v odvolaní navrhol navrhovateľ. Pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia sa vyžaduje, aby sa jednalo o celkom výnimočný prípad. Okolnosť uvádzaná navrhovateľom, že odporca 1/ a vedľajší účastník sú zastúpení tým istým právnym zástupcom, nespĺňa taký znak výnimočnosti, aby tento mohol byť relevantným dôvodom pre navrhovateľom požadované využitie moderačného práva súdu. Ohľadom priznaných trov právneho zastúpenia odporcu 1/ a vedľajšieho účastníka na strane odporcov odvolací súd dopĺňa, že právny zástupca za žiadny z vykonaných úkonov nežiadal o priznanie duplicitnej odmeny, a preto všetky ním vykonané úkony aj odvolací súd hodnotil za účelne vykonané, smerujúce k úspechu odporcov v konaní. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd upriamuje pozornosť navrhovateľa na skutočnosť, že súd prvého stupňa dôslednou aplikáciou ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (o znížení odmeny pri spoločnom zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb o 50 %) v rámci rozhodovania o náhrade trov právneho zastúpenia dospel k ich rovnakej výške, v akej by boli za týchto procesných okolností priznané i samotnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov (t.j. aj keby jeho právny zástupca súčasne nezastupoval odporcu 1/). Pokiaľ ide o námietku vybratia si advokáta - substitúta so sídlom v Lučenci, na túto by odvolací súd prihliadol výlučne za predpokladu, že by sa sídlo substitučného zástupcu nachádzalo vo väčšej vzdialenosti od sídla konajúceho súdu v porovnaní s jeho vzdialenosťou od sídla právneho zástupcu, čo by skutočne viedlo k zvýšeniu nákladov neefektívnym spôsobom, v prejednávanej veci však právny zástupca odporcu 1/ a vedľajšieho účastníka rovnako ako zvolený advokát - substitút sídli v Lučenci.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, keď odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za dôvodné, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., kedy odporcovi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov, ktorí bol v odvolacom konaní procesne úspešní a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnili, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi vo výške 190,89 Eur, a to za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 02.07.2013 podľa ust. § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, k tomu príslušný režijný paušál vo výške 7,81 Eur podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky, pri súčasnej aplikácii ust. § 13 ods. 2 vyhlášky. Odvolací súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania za ním uplatnený úkon právnej pomoci - doplnenie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 25.11.2013, doručený odvolaciemu súdu dňa 27.11.2013, vo výške 228,58 Eur a k tomu prináležiaci uplatnený paušál vo výške 7,81 Eur, pretože tieto vzniknuté trovy vyhodnotil ako nevhodné a neúčelne vynaložené. Vedľajší účastník totiž mal zákonnú možnosť sa k podanému odvolaniu písomne vyjadriť, ktorú aj využil a to podaním písomného vyjadrenia zo dňa 02.07.2013. V predmetnom podaní sa mohol vyjadriť ku všetkým rozhodujúcim skutočnostiam, ktoré boli navrhovateľom ako odvolacie dôvody uplatnené a ktoré považoval za potrebné uviesť za účelom bránenia práva účastníka, na podporu ktorého v konaní vystupuje, teda z hľadiska účelnosti a efektivity v ňom mal možnosť uviesť aj tie skutočnosti, ktoré následne uvádzal v doplnení vyjadrenia, pretože žiadne ďalšie podanie navrhovateľa, ako reakcia na jeho prvotné písomné vyjadrenie, mu už doručovaná nebola. Pokiaľ sa rozhodol postupovať iným spôsobom, niet zákonného dôvodu pripísať vznik týchto trov na ťarchu účastníka, ktorému v konaní vznikla povinnosť nahradiť jeho trovy. V zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. by právo na náhradu trov odvolacieho konania v prejednávanej veci napokon prislúchalo i odporkyni 2/, odvolací súd jej však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže jej v konaní pred odvolacím súdom žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.